

NATÁČENÍ HORORU NA HRADĚ PUKAVEC

Radim Zikmund, režisér a scénárista právě připravovaného hororu „Kletba jedovaté stonožky“, si kontroloval seznam potřebných náležitostí ještě dříve, než se natáčení rozběhne. Pepa Zimostráz, jeho asistent, stál před ním v ledabylém pozoru a hbitě odpovídal na jeho dotazy: „Ano, cisterna s kečupem už je tady, mělo by to stačit. Jedovatý zelený sliz jsme dostali lacino v krajském městě v supermarketu, kde se jim zkazil prvotřídní margarín. Mlhu budeme dělat z dýmovnic, které sebrala policie fanouškům jednoho pražského klubu na místním stadionu – to máme jen za odvoz. Problém je jen s tou sekerkou co měl mít zaseknutou v hlavě Buriánek, co hraje hned tu první oběť. Lepili jsme mu ji na hlavu vteřinovým lepidlem, ale ten šmejď se utrl i se skalpem a Buriánek zeď může hrát akorát náčelníka Čerokézů ... tak jsme mu nabídli paruku, ale on to už nechce hrát. Tak bude hrát teda toho plešatého turistu, co ho zabijem až jako třetího ... on chce ale zas za ten kečup na hlavě příplatek.“

Zikmund se otráveně rozhlédl po nádvoří hradu Pukavec - pořád samé nepříjemnosti. Jakoby nestačilo, že jeho původní scénář „Opatova kletba“ zamítl nábožensky založený zbohatlík, který film financoval a prosadil si obří stonožku, o které slyšel od děvčat, se kterými se seznámil při své misijní činnosti v Thajsku. „Fuj ...“ pomyslel si Zikmund „... ještě mne ty potvory budou strašit i ve spánku“. V té chvíli uviděl, jak k němu pochoduje přes nádvoří stonožka nadpřirozených rozměrů, pokrytá páchnoucím zeleným slizem. Dopochodovala až k Zikmundovi, který si stačil sotva leknutím odplivnout a odklopila hlavokryt. Zjevila se tvář Járy Minaříka, který si přivydělával u filmu jako statista. V civilu pracoval u jedné soukromé firmy ve funkci deratizátora, kde se díky své štíhlé a hbité postavě dokázal při kladení otrávených návnad protáhnout i velmi stísněnou kanalizační přípojkou rodinného domku.

Minařík si okamžitě začal stěžovat: „Ten margarín příšerně smrdí, už jsem s tím celý načichl a po skončení natáčení mne k té kanalizační firmě, kvůli tomu jak páchnu, ani nevezmou zpátky. A co tomu řekne manželka? Už takhle se zálibně kouká po sousedovi, co dělá v koželužně u vyhnívacích nádrží.“

Zikmund se rozčílil: „Hele, víš co? My tě pak hodíme do hradního příkopu a necháme olízat vod medvědů, abys byl spokojenej. Třeba si u nich najdeš i novou družku“. Na to už přestal Minaříkovy stížnosti vnímat, odehnal ho pokynem ruky, otočil se zpět Zimostrázovi a řekl: „A co bude s tím psem? Máme přece ve scénáři šíleného psa co zadává u železničního návěstidla výpravčího a posunovače. Původně si všichni budou myslet, že to byla ta stonožka, jenže tu my necháme vraždit až na závěr.“

Zimostráz začal vypočítávat na prstech: „Maketu semaforu máme postavenou za hradem, červenou čepici a tu plácačku, tedy ruční návěstidlo, nám půjčili v muzeu místní úzkokolejky. Nejprve natočíme jak ten výpravčí s posunovačem jdou kontrolovat zhlaví – pak se objeví zuřivý pes, skočí, příšerné zavytí a na to – střih, klapka - a na kolejích už bude ležet jen plácačka s posunovačským praporkem, všechno pokecané kečupem a kolem mlha z těch dýmovnic ... praporek nám půjčí pomezní soudce z FC Kralčkov“.

„No dobře, ale kde je ten pes?“ dotíral Zikmund.

„Tak ... tedy ... hehe“ kroutil se Zimostráz „... jednoho psa tu má kastelán Rychna ... pravda, nepatří k největším, ale když ho namaskujem a vezmeme správným objektivem ...“

„Tak to s ním běžte dohodnout a nechci už slyšet žádné další potíže“ pravil odmítavě Zikmund a odkvačil ke cateringovému přívěsu, kde již stála fronta umělců na grog.

* * *

Zimostráz našel kastelána Rychnu v zámeckém sále jak, rozvalen v barokním křesle, uvážlivě labužnický popíjí břehulovský ležák a zkušeným okem filmového veterána sleduje oknem hemžení statistů na nádvoří.

„Tedy“ počal Zimostráz nejistě „My do toho našeho filmu potřebujeme psa a slyšel jsem, že vy nějakého pejska máte. Původně jsme měli slíbeného stafordšíra z Nepoměřic, ale ten minulý měsíc zadával pět slepic najednou a tak dostali u soudu i s páníčkem dohromady podmínku na tři roky ... on to už udělal víckrát, tak jim dali sazbu za recidivu.“

„Jóó.... „ pravil nostalgicky Rychna „Měl jsem pejska, ale kde je mu konec. Strašil tady Ohnivý krysařík, pak jsme ho bruselskou modlitbičkou konvertovali na opravdového pejska krysaříka a já ho chodil venčit jako vlastního ... jenže loni v létě se přecpal ... maďarští turisté ho nakrmili polským salámem české výroby poté, co mylně pochopili informaci o posypové soli uveřejněné v parném létě ve *Vasutas Hírlap*. Toho salámu sežral skorem tolik, co vážil a doktor Kolísko z podhradí ho pak dorazil nějakým čípkem. To víte, psi a doktoři neznají míru A tak teď tady má mauzoleum jako lákadlo pro turisty“.

„Fakt? Opravdové mauzoleum?“ podivil se Zimostráz.

„Ale, ano ... jen se pojdte podívat“ řekl Rychna, vstal a vedl Zimostráze dlouhou chodbou, na jejímž konci byly dveře s nápisem *Krysaříkovo mauzoleum – Zachovejte pietu, nehlučte a nekuřte. Vypněte mobilní telefony*.

„Původně“ řekl Rychna, když se ubírali ke dveřím „to tady byla komůrka nevěrné schovanky Elišky. Jenže nebylo co ukazovat ... teda - nápady nějaké byly a z podhradí ze sexshopu by nám i něco půjčili, ale to zas by k nám nemohla chodit školní mládež. Nakonec zasáhl duch památkáře Trhlíka, který vždy před kuropěním chodí strašit na Úřad památkové péče a dělá jim tam binec v dokumentaci. A protože měl Ohnivého krysaříka opravdu moc rád ještě z dob, kdy tady strašili společně, tak jim tam podstrčil vyhlášku, kterou prohlásili Krysaříka národní kulturní památkou a na základě toho přípisu pak Krajská správa pro zříceniny, trosky a rozvaliny vypsala soutěž na mauzoleum a jmenovala na to komisi. Akademický architekt Vošahlík navrhl od stropu zavěšený skleněný sarkofág s lihem, ve kterém by Krysařík plaval. Původně ho chtěli odbýt denaturákem, ale nakonec se plácli přes kapsu a objednali potravinářský líh nejjemnější kvality.“

„No - to je ale zajímavé“ řekl Zimostráz „to jsem celý napnutý, jak to dopadlo“

„Inu, nakonec se kolem toho strhla hádka, protože část komise chtěla, aby v tom lihu plaval v poloze kraul, zatímco druhá část byla spíš pro více stylovou čubičku. Jenže – ve sklárnách ten sarkofág zvorali, udělali ho v jednom kuse a teda měl jen jedno úzké hrdlo na nalévání lihu. Takže to by museli Krysaříka napřed naporcovat a zas ho v té flašce zpátky špejlema sestavovat tak, jako to kdysi dělali s těma loděma. A mezitím by se jim ale asi zkazil no tak se od toho upustilo. Ze sarkofágu jsem rozbrušovačkou vyrobil líheň na holoubata a z toho lihu jsem loni naložil bezvadnou ořechovku ... pak přijďte večer ochutnat“.

„To mi připomíná, jak jsem jednou dostal k narozeninám hruškovici a v té láhvi plavala celá velká hruška“ pravil Zimostráz. „A já pořád nemohl přijít na to, jak tam tu hrušku nacpali. Až potom v Itálii mi jeden známý vysvětlil, že hned po odkvětu na tu malou hruštičku nasadí

flašku a nechají ji uvnitř vyrůst a dozrát. Na podzim pak hrušku odšmiknou, zalejou v té láhvi hruškovici ze soudku a zašpuntují – i když ale chápu, že s Krysaříkem to takhle udělat nešlo ...“

„Nakonec jsme ho nechali vycpat“ řekl Rychna. „To nám udělal hospodář mysliveckého spolku Jirsa zadarmo, jenom ten Vošahlík na nás podal žalobu za zmařenou investici ... Ale jinak je pejsek moc pěkně vyvedenej, akorát že Jirsa neměl po ruce správný skleněný vočíčka, tak musel použít ty co měl původně schovaný pro lesní káně ... jsou takový dost žlutý. Nakonec to posuďte sám“ a na ta slova otevřel Rychna dveře do mauzolea.

Zimostráz udiveně zíral na majestátní postavu vycpaného Krysaříka stojícího na soklu z bukového dřeva. V mauzoleu byly i další artefakty, které Rychna komentoval s pohotovostí profesionálního průvodce: „Všechno je původní - tady vidíte jeho mističku na vodu, vodítko a támhle je bobek, který udělal starostovi před dveřmi; máme ho pod skleněným poklopem, aby na něj nešly mouchy.“

„Pročpak má na hlavě tu bílou srst – ta asi není původní, že?“ otázal se Zimostráz.

„Ále ...“ řekl otráveně Rychna „... nějaký darebák tady v podhradí roznesl fámu, že když bude někdo Krysaříka drbat na hlavě a odříkávat přitom bruselskou modlitbičku, tak že potom v neděli vytáhnou ve Sportce ta čísla, která si dotyčný při té modlitbičce myslel. A taky, že jo, valily se sem davy lidí a všichni ho drbali na hlavě, až mu tam udělali pleš. Já mu sice dal na krk cedulku *Muzejní exponát – Nedotýkat se!*, ale znáte lidi ... jsem tady na celý hrad sám, tak to nemůžu uhlídat. A protože na plešouna v mauzoleu nemáme copyright, tak aby nebyl průšvih, musím mu tu hlavu opravovat vždycky králičí kůžkou – jenže ten strakáč mi už došel, tak tam teď dávám kůži z angoráka.“

„A vyhrál už někdo něco?“

„Kdepak – jen bába Cafourková pátou za 85 káčé. Ona totiž si při té modlitbičce nemohla vzpomenout na jméno prezidenta Evropské unie, měla totiž jen tři pokusy, a když vyzkoušela Bobošíkovou, Kim Čong-una a Jo Leinena, tak jí Krysařík zablokoval PIN ... no a to pak na víc než na pátou cenu nestačilo. Učitel Lebeda se zase perfektně připravil, protože učí vlastivědu, odříkal to opravdu moc hezky, jenže problém byl v tom, že na tu vlastivědu se dal kvůli tomu, že neměl hlavu na čísla. Proto, než došel do trafiky k terminálu co je v podhradí, všechna čísla zase zapomněl a když chtěl diktovat do tiketu na Sportku čísla od padesátky výše, tak ho vyhodili. A on teď u nich z trucu přestal kupovat *Učitelské noviny*.“

Zimostráz si ovšem vzpomněl na původní účel své návštěvy: „Teda ... režisér Zikmund bude asi řídit, protože já pořád nemám žádného psa“

„Ale vždyť můžeme použít našeho Krysaříka“ pravil s důvěrou Rychna. „Na sokl přiděláme kolečka od kočárku, odmontujeme z hradní studně rumpál i s lanem a na něm ho pak budeme tahat po kolejničkách. Na hlavu mu dáme fotovoltaický panýlek a za ty žlutý vočíčka vsadíme LED-diody – a bude to strašlivej pes jak vyšitej“.

„Nevím, nevím“ ošíval se Zimostráz. „V závěrečné scéně má ještě bojovat s jedovatou stonožkou v hladomorně a podle scénáře přitom musí světélkovat“.

„Ani to není problém“ řekl sebevědomě improvizující Rychna. „Mám ve sklepě dvacet kilo luminiscenční barvy. To by stačilo nejmíň na padesát přerostlých krysaříků. Tu barvu si u nás uložil starosta. Původně chtěl s tou světélkující barvou natřít věžní hodiny na radnici, aby lidi věděli kolik je hodin i v noci. Jenže pak okresní pobočka nevládní organizace *Kein*

Atombordel uspořádala demonstraci, jakože ten světélkující nátěr vydává záření, které je škodlivé a starosta měl před volbami, tak tu barvu radši uklidil ke mně do sklepa. Ted'kon je na těch věžních hodinách osvětlovací systém s pětadvaceti halogeny skorem za dva milióny“.

„Cože“ zděsil se Zimostráz. „Co na tom bylo tak drahého?“

„Nejvíc stála ta speciální trafostanice, co rozlišuje jestli tam jde proud z jaderných elektráren, nebo ne. To sem dodal bratranec okresního hejtmana. Normálně to prodává na veliko do Rakouska, ale starostovi udělal slevu. V Rakousku to kupují jak diví ... dobře se tam prodává i dražší model *Temelín De Luxe*, co má navíc i hodiny s kukačkou, jenže místo kukačky z něj vyskakuje každou hodinu Drábová.“

„A ono je vůbec možné tu elektřinu takhle rozlišovat?“ optal se Zimostráz, který matně honil v hlavě jakés takés zbytky vědomostí z hodin fyziky na gymnáziu.

„Jasně, že ne. Oni tomu ale věří. To už říkal starej Brůha, co tak rád fixloval v kartách, že nejlepší jsou hejlové s pevnou vírou. To vám potom třeba může, nešťastnou náhodou, vypadnout páteř z rukávu a furt je to v pohodě.“

„No já už musím běžet, nebo bude rejža zuřit, kde se flákám“ loučil se Zimostráz a ještě na dálku slyšel, jak za ním Rychna volá, aby se večer stavil na tu ořechovku.

A rejža Zikmund opravdu zuřil, i když tentokrát nebyl terčem jeho nevole asistent režie, nýbrž mladičká herečka velmi bujných tvarů, které jí umožnily vystudovat konzervatoř bez většího talentu i píce.

„Hergot, krucinálfagot tohle že je výraz hrůzy a smrtelného strachu? Takhle se leda tváří nervózní bába v metru co valí oči na tabulku *WC dočasně mimo provoz!* Co vás to na té konzervatoři učili? Znáte metodu Stanislavského, že ano? ... Tak alou do sklepa a budete tam dřepět sama a ve tmě, dokud se tam strachy nepoučíte.“

Když kyprá droběna utíkala s pláčem studovat roli do hradního sklepa, otočil se Zikmund na Zimostráze a stroze se zeptal: „Pes – je?“

„Jistě, je to zařízené“ oznámil Zimostráz, který nepovažoval v danou chvíli za vhodné vysvětlovat detaily projektu Krysařík na kolečkách.

Slunce již dávno zapadlo za Pukavecký hvozď, z hospody U Rmoutilů se ozývaly hlasy nespokojených štamgastů, které hostinský Vandejsek vyhazoval půl hodiny po zavírací době a dočasné osazenstvo hradu Pukavec již vesměs spalo. I ta nešťastná droběna uložila svou hlavu na pláči smočený polštář.

Jen v potměšilém mauzoleu se cosi dělo. Pepa Zimostráz stál u Krysaříka, drbal ho mezi slechy a recitoval:

*Barroso, Brusel, Řecko,
ať se vrátí všecko,
Merkel, Roompuy, hejsek,
ať je z tebe pejsek.*

Po dokončení modlitbičky nasadil přitroublý výraz televizního oznamovatele tažených čísel a s přehnaně zřetelnou artikulací ohlašoval: „.... 4 10 11 24 38 45 a dodatkové číslo 18 všem šťastným výhercům blahopřejeme“.

KONEC